

Arrest

nr. 351 619 van 14 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 4 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: A.

Voornaam: J.

Geboortedatum: (...) 1999

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: A. J., °[...], onderdaan van Marokko; A. J., °[...], onderdaan van Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 19.10.2022 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar voor verdovende middelen-onwettig bezit (op verzet dd. 20.10.2021)

Op 06.11.2023 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor verdovende middelen- onwettig bezit, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, als dader of mededader.

Er is gebleken dat politieagenten op 11 juni 2023 de betrokkene, in gezelschap van een persoon met een zeer donkere huidskleur, in de buurt van de Docks hadden gezien en hen waren gevolgd tot aan de Max Roos-sstraat, waar zij zagen dat zij een gebouw binnengingen.

Op 20 juni 2023 vond er een huiszoeking plaats op het adres waar de betrokkene en N. op 11 juni daarvoor waren gezien toen ze daar binnenkwamen. De gsm van beide personen werd in beslag genomen.

Uit de berichten die F. en betrokkene met elkaar uitwisselden, blijkt dat de eerste de tweede eropuit stuurde om drugs aan kopers te leveren en hem soms vroeg om instructies door te geven aan een „ander”. Tegenover de rechercheurs en de onderzoeksrechter heeft betrokkene toegegeven dat hij als tussenpersoon voor F. fungeerde.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Op 23.04.2025 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene heeft minstens in de periode van 21.02.2022 tot 23.02.2023 heroïne verkocht. Betrokkene bevestigde drugs verkocht te hebben voor het ambt van de onderzoeksrechter.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten én hun herhalend karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 22.04.2026 bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna CGVS). Deze weigerde op 02.07.2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Het verzoek werd als kennelijk ontvankelijk beschouwd. Betrokkene diende hiertegen geen beroep in.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 27.03.2026.

Hij verklaarde per ongeluk in België te zijn aangekomen. Hij verliet Marokko, reisde naar Turkije, Griekenland en heeft dan nog verschillende landen ten westen van Europa bezocht.

Betrokkene zou een vrouw en kind hebben in Griekenland. Hij heeft geen kinderen, duurzame relatie of familie in België. Gelet op de verklaring van betrokkene en het feit dat er geen enkel stuk voorgelegd wordt, kan er vastgesteld worden dat betrokkene geen gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied.

Voorts verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij weigert mee te werken met een terugkeer naar Marokko.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 22.04.2026 bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna CGVS). Deze weigerde op 02.07.2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Het verzoek werd als kennelijk ontvankelijk beschouwd. Betrokkene diende hiertegen geen beroep in. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat het CGVS vaststelt dat betrokkene talloze kansen miste om mogelijke asielmotieven uit de doeken te doen, maar dat dit niet werd gedaan, bevestigd voor het CGVS dat het relaas dat betrokkene brengt als bedrieglijk kan worden beschouwd. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 EVRM werden niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.06.2023 in België.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliasen: A. J., °[...], onderdaan van Marokko; A. J., °[...], onderdaan van Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 22.04.2026 bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna CGVS). Deze weigerde op 02.07.2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Het verzoek werd als kennelijk ontvankelijk beschouwd. Betrokkene diende hiertegen geen beroep in.

Daarnaast bevat het administratief dossier een EUODAC hit voor Griekenland op 08.03.2016, 15.02.2018 en voor Slovenië op 10.05.2019. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 19.10.2022 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaar voor verdovende middelen-onwettig bezit (op verzet dd. 20.10.2021)

Op 06.11.2023 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor verdovende middelen- onwettig bezit, verdovende middelen-deelneming aan vereniging, als dader of mededader.

Er is gebleken dat politieagenten op 11 juni 2023 de betrokkene, in gezelschap van een persoon met een zeer donkere huidskleur, in de buurt van de Docks hadden gezien en hen waren gevolgd tot aan de Max Roos-sstraat, waar zij zagen dat zij een gebouw binnengingen.

Op 20 juni 2023 vond er een huiszoeking plaats op het adres waar de betrokkene en N. op 11 juni daarvoor waren gezien toen ze daar binnenkwamen. De gsm van beide personen werd in beslag genomen.

Uit de berichten die F. en betrokkene met elkaar uitwisselden, blijkt dat de eerste de tweede eropuit stuurde om drugs aan kopers te leveren en hem soms vroeg om instructies door te geven aan een „ander”. Tegenover de rechercheurs en de onderzoeksrechter heeft betrokkene toegegeven dat hij als tussenpersoon voor F. fungeerde.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Op 23.04.2025 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene heeft minstens in de periode van 21.02.2022 tot 23.02.2023 heroïne verkocht. Betrokkene bevestigde drugs verkocht te hebben voor het ambt van de onderzoeksrechter.

Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten én hun herhalend karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENDS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij weigert mee te werken met een terugkeer naar Marokko.

Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 22.04.2026 bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna CGVS). Deze weigerde op 02.07.2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Het verzoek werd als kennelijk ontvankelijk beschouwd. Betrokkene diende hiertegen geen beroep in. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat het CGVS vaststelt dat betrokkene talloze kansen miste om mogelijke asielmotieven uit de doeken te doen, maar dat dit niet werd gedaan, bevestigd voor het CGVS dat het relaas dat betrokkene brengt als bedrieglijk kan worden beschouwd. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet), van artikel 7, eerste lid, 3° en tweede lid, en van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, en van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Hij verwijt de verwerende partij ook een manifeste appreciatiefout.

In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde niet is aangetoond. Hij viseert daarmee de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij zet dienaangaande het volgende uiteen:

« Première branche : absence de démonstration d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public

En ce que, pour retenir que le requérant, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public au sens de l'article 7, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980, la partie défenderesse s'est bornée à énumérer les trois condamnations pénales dont il a fait l'objet entre le 19 octobre 2022 et le 28 avril 2025, en accolant à chacune des deux dernières condamnations, pourtant radicalement différentes tant par leur nature que par leur gravité et la peine prononcée, un paragraphe de motivation rigoureusement identique, ainsi libellé :

« Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, indien zij bewezen zijn, getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. »

Que ce paragraphe est repris à l'identique tant à propos de la condamnation du 6 novembre 2023 (trente mois d'emprisonnement, pour détention et participation à une association de trafiquants) qu'à propos de celle du 23 avril 2025 (quatre mois d'emprisonnement, pour une simple infraction à la législation sur les stupéfiants, relative à des faits pourtant antérieurs à ceux ayant justifié la première condamnation, puisque situés entre le 21 février 2022 et le 23 février 2023), sans la moindre adaptation à la nature, à l'ampleur ou à la gravité propre de chacun de ces faits, ni a fortiori à leur évolution dans le temps.

Qu'une motivation reproduite mécaniquement d'une condamnation à l'autre, sans le moindre effort d'individualisation, s'apparente à une formule stéréotypée.

Que le Conseil de céans a ainsi sanctionné une motivation dont la formulation, générique et interchangeable, ne permettait pas de rattacher le raisonnement aux circonstances propres du cas d'espèce :

« [...] la seule mention de ces deux éléments apparaît stéréotypée et pourrait tout aussi bien servir pour n'importe quelle autre décision d'interdiction d'entrée. A défaut de la moindre autre précision concrète, cette référence ne permet nullement d'un tant soit peu individualiser la motivation au regard des spécificités du cas d'espèce » (C.C.E., arrêt n° 336.503 du 25 novembre 2025, X / Vilème ch., point 4.3.2).

Que si cet arrêt sanctionnait la motivation de la durée d'une interdiction d'entrée et non, comme en l'espèce, le motif d'ordre public justifiant l'ordre de quitter le territoire lui-même, le principe qui s'en dégage vaut a fortiori dans la présente cause : une formule susceptible de « servir pour n'importe quelle autre décision » de même nature ne permet pas d'individualiser la motivation. Que tel est précisément le cas du paragraphe litigieux, recopié à l'identique pour deux condamnations pourtant distinctes tant par leur nature (participation à une association de trafiquants, d'une part ; simple infraction à la législation sur les stupéfiants, d'autre part) que par la peine prononcée (trente mois, puis quatre mois).

Qu'en vertu de l'article 7, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980, tel qu'interprété par le Conseil de céans à la lumière des travaux préparatoires de la loi du 24 février 2017 et de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie du 11 juin 2015 (C-554/13), le recours à la notion d'ordre public suppose l'existence, outre le trouble social qu'implique toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, tenant au comportement personnel de l'intéressé.

Que le Conseil de céans a expressément rejeté la thèse selon laquelle l'article 7, alinéa 1er, 3°, conférerait à l'autorité un pouvoir purement discrétionnaire la dispensant de démontrer l'actualité de la menace, dans les

termes suivants, que le requérant reproduit intégralement tant leur portée est directement transposable à la présente cause :

« [...] Il résulte de ce qui précède que le recours à la notion « d'ordre public », employée dans l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, suppose l'existence d'une menace actuelle, réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, outre les troubles de l'ordre social qu'implique toute infraction à la loi. À cet égard, le Conseil précise que c'est le comportement personnel du ressortissant du pays tiers qui doit constituer une telle menace, tel que cela ressort de l'arrêt Z. ZH. précité. En l'absence d'autres critères d'interprétation dégagés par le Législateur, le Conseil fait siens ces enseignements de la Cour de justice de l'Union européenne s'agissant de la mise en œuvre de la notion d'ordre public dans le cadre de l'application de la loi du 15 décembre 1980, sans qu'il soit nécessaire de déterminer dans chaque occurrence si la disposition en question met en œuvre une norme de droit de l'Union » (C.C.E., arrêt n° 332.255 du 5 septembre 2025, X / IIème ch., point 4.2.1.3.2).

Que dans cette affaire, la partie défenderesse avait motivé l'ordre de quitter le territoire par l'énumération de trois condamnations pénales successives (2014, 2015 et 2023), sans égard au temps écoulé depuis les faits les plus anciens ni à leur évolution. Le Conseil a jugé, au point 4.2.1.2.3 du même arrêt, que la partie défenderesse « s'abstient de tenir compte du fait que les faits commis [...] datent d'il y a plus d'un an pour les plus récents, et de près de dix ans pour les plus anciens », et a annulé l'ordre de quitter le territoire au motif que la mise en balance opérée par l'administration « n'apparaît pas avoir tenu compte de tous les éléments propres à la situation de la partie requérante [...] dans le cadre de l'appréciation de la menace réelle actuelle et suffisamment grave qu'elle constitue pour l'ordre public » (C.C.E., arrêt n° 332.255 précité, points 4.2.1.2.3 et 4.2.1.4).

Que la seule énumération de condamnations, fussent-elles répétées, ne dispense donc pas la partie défenderesse d'apprécier concrètement si, au jour de sa décision, le comportement personnel de l'intéressé constitue encore une telle menace (C.C.E., arrêt n° 332.255 précité ; voy. également C.J.U.E., 27 octobre 1977, Bouchereau, aff. 30/77 ; C.J.U.E., 19 janvier 1999, Calfa, aff. C-348/96).

Qu'en l'espèce, la dernière condamnation du requérant, prononcée le 23 avril 2025, porte sur des faits remontant à la période du 21 février 2022 au 23 février 2023, soit des faits antérieurs à ceux ayant donné lieu à la condamnation du 6 novembre 2023 et n'a donné lieu qu'à une peine de quatre mois d'emprisonnement, sans commune mesure avec la peine de trente mois infligée pour les faits de 2028.

Que la décision attaquée ne tire aucune conséquence de cette circonstance, alors qu'elle est pourtant de nature à interroger la réalité d'une escalade, ou à tout le moins d'une persistance, du comportement délictueux reproché au requérant.

Qu'à la date de la décision attaquée, plus de quinze mois s'étaient écoulés depuis les derniers faits ayant donné lieu à condamnation (23 février 2023) et depuis le dernier jugement rendu (23 avril 2025), sans qu'aucun élément du dossier administratif ne fasse état d'un quelconque fait nouveau, incident ou rapport disciplinaire survenu dans cet intervalle, y compris pendant la période de détention du requérant.

Que la partie défenderesse ne pouvait, sans méconnaître son devoir de minutie et sans entacher sa décision d'une erreur manifeste d'appréciation, s'abstenir d'examiner cette évolution et se contenter d'affirmer, en réponse unique et commune aux trois condamnations réunies, que « gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten én hun herhalend karakter, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden » sans expliquer en quoi la menace demeurerait, à la date de sa décision, réelle et actuelle.

Qu'il ne suffit pas d'invoquer un « caractère répétitif » des faits pour dispenser l'autorité de motiver l'actualité de la menace : c'est précisément le rythme, la nature et l'évolution des faits successifs qui doivent être discutés, ce que la décision attaquée s'abstient de faire, se limitant à une addition mécanique de condamnations.

Que la décision entreprise est, de ce fait, entachée d'un défaut de motivation matérielle et d'une erreur manifeste d'appréciation, en ce qu'elle ne permet pas de vérifier que la partie défenderesse a procédé à l'examen concret, individualisé et actualisé qu'imposent tant l'article 7, alinéa 1er, 3°, de la loi du 15 décembre 1980 que les principes de bonne administration. »

In het tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat, met betrekking tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, geen individueel onderzoek werd gevoerd en het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden. Specifiek met betrekking tot de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de argumentatie die hij had uiteengezet inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet betreffende de openbare ordeproblematiek.

Verder betoogt verzoeker nog het volgende:

« Que si le requérant ne conteste ni son défaut d'inscription communale ni l'usage de plusieurs alias, circonstances qui, prises isolément, sont de nature à fonder un risque de fuite au sens de l'article 74/14, § 3, 1° et 2°, il n'en demeure pas moins que la partie défenderesse ne pouvait, sans se livrer à un examen purement automatique, additionner ces motifs à celui, vicié, tiré du danger pour l'ordre public, sans à aucun moment expliciter le poids respectif accordé à chacun d'eux ni les raisons pour lesquelles, indépendamment du motif d'ordre public critiqué dans la première branche, le seul risque de fuite justifierait à lui seul l'absence de tout délai, fût-il réduit conformément à l'article 74/14, § 2, de la loi du 15 décembre 1980.

Que cette absence de pondération est d'autant plus problématique que la motivation retenue au titre du risque de fuite comporte elle-même des éléments contradictoires : la décision affirme que le requérant n'aurait introduit aucune demande de séjour ou de protection dans le délai légal, alors qu'elle reconnaît par ailleurs sa demande de protection internationale du 22 avril 2026 ainsi que l'existence de plusieurs procédures enregistrées à son nom dans d'autres États membres ; que, de même, si la décision retient l'usage de plusieurs alias, elle ne vérifie à aucun moment si les divergences constatées quant aux dates de naissance résultent d'une tromperie consciente, d'une erreur d'enregistrement ou de toute autre circonstance ; que le refus d'un retour volontaire est enfin assimilé à un défaut général de collaboration, alors que la décision reconnaît elle-même que le requérant a été positivement identifié par les autorités marocaines dès le 26 janvier 2026, sans que la partie défenderesse précise quelle démarche d'identification demeurerait empêchée ni en quoi ces éléments démontreraient, concrètement, un risque actuel de fuite.

Qu'à tout le moins, dans la mesure où le motif d'ordre public est susceptible d'annulation pour les raisons développées dans la première branche du présent moyen, l'économie générale de la motivation du refus de délai s'en trouve fondamentalement affectée, sans qu'il puisse être exclu que la partie défenderesse eût apprécié différemment la nécessité d'une absence totale de délai si elle ne s'était fondée que sur les seuls motifs visés à l'article 74/14, § 3, 1° et 2°. »

In het derde middelonderdeel leidt hij uit de vorige aangehaalde schendingen de onwettigheid van de beslissing tot terugleiding af nu deze uitsluitend is gesteund op de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een motief dat hij onwettig acht zodat de beslissing tot terugleiding ingevolge de onwettigheid en vernietiging van de bevelscomponent ook moet worden vernietigd. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad om zijn visie te ondersteunen.

3.1.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° (omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten), 3° (omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden) en 13° (omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf) van de Vreemdelingenwet.

Het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek is gestoeld op enerzijds artikel 74/14, §3, 1° (omdat er een risico op onderduiken bestaat) van de Vreemdelingenwet en anderzijds artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet (omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid).

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat hij een werkelijk actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij betoogt dat de verwerende partij zich beperkt tot het opsommen van de drie strafrechtelijke veroordelingen die hem tussen 19 oktober 2022 en 23 april 2025 zijn opgelegd, waarbij aan elk van de twee laatste veroordelingen een strikt identieke motiveringsparagraaf toegevoegd, zodat het om een stereotiepe motivering gaat die algemeen en inwisselbaar is en niet kan dienen om de motivering te individualiseren. Immers, ze wordt gehanteerd voor twee veroordelingen die zowel qua aard (deelname aan een organisatie van drugshandelaren enerzijds; eenvoudige overtreding van de drugswetgeving anderzijds) als qua opgelegde straf (dertig maanden, vervolgens vier maanden) van elkaar verschillen.

Verzoeker wijst er ook op dat het beroep op het begrip openbare orde vereist dat er, naast de maatschappelijke verstoring die elke overtreding van de wet met zich meebrengt, sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, die verband houdt met het persoonlijke gedrag van de betrokkene. Het louter opsommen van veroordelingen, ook al zijn deze herhaaldelijk, ontslaat de verwerende partij derhalve niet van de plicht om concreet te beoordelen of het persoonlijke gedrag van de betrokkene op de datum van haar besluit nog steeds een dergelijke bedreiging vormt. De laatste veroordeling van verzoeker, uitgesproken op 23 april 2025, heeft betrekking op feiten die dateren uit de periode van 21 februari 2022 tot en met 23 februari 2023, dat wil zeggen feiten die voorafgingen aan die welke aanleiding gaven tot de veroordeling van 6 november 2023, en heeft geleid tot een gevangenisstraf van vier maanden, hetgeen in geen verhouding staat tot de straf van dertig maanden die is opgelegd voor de feiten van 2023. De verwerende partij trekt geen gevolgen uit deze vaststelling, terwijl ze nochtans aanleiding geeft tot twijfel over de vraag of er sprake is van een escalatie, of op zijn minst van een voortzetting, van het aan verzoeker ten laste gelegde strafbare gedrag.

Verder stelt verzoeker dat op de datum van de bestreden beslissing meer dan vijftien maanden waren verstreken sinds de laatste feiten die aanleiding gaven tot een veroordeling (23 februari 2023) en sinds de laatste uitspraak (23 april 2025), zonder dat enig element in het administratieve dossier melding maakt van enig nieuw feit, incident of tuchtrapport dat zich in die tussentijd heeft voorgedaan, ook niet tijdens de detentieperiode van verzoeker. De verwerende partij kon dan ook niet, zonder haar zorgvuldigheidsplicht te schenden en zonder haar besluit te belasten met een kennelijke beoordelingsfout, nalaten deze evolutie te onderzoeken. Zij kon zich er dan ook niet toe beperken om te stellen dat “gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten én hun herhalend karakter, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”, zonder uit te leggen in hoeverre de dreiging op de datum van haar beslissing reëel en actueel zou blijven. Het volstaat niet om een “herhalend karakter” van de feiten aan te voeren om het bestuur te ontslaan van de plicht om de actualiteit van de dreiging te motiveren: het ritme, de aard en de ontwikkeling van de opeenvolgende feiten moeten worden besproken, wat in de bestreden beslissing achterwege blijft, nu die zich beperkt tot een loutere optelling van veroordelingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij tot drie keer werd veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving. Hoewel het correct is dat de aard en de ernst van de inbreuken varieerde, blijft de vaststelling dat het steeds minstens ging om feiten van onwettig bezit van verdovende middelen (die hebben geleid tot de veroordeling van 19 oktober 2022), en om feiten van onwettig bezit en handel (die hebben geleid tot de veroordelingen van 6 november 2023 en 23 april 2025). In die zin valt niet in te zien waarom de verwerende partij niet, ten aanzien van elk van de vermelde veroordelingen, kan vaststellen dat bewezen feiten van handel en bezit van verdovende middelen “getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin” en dat “drughandel op de openbare weg [...] maatschappelijke overlast [veroorzaakt] en [...] aan de basis [ligt] van randcriminaliteit”. Het loutere feit dat dit tweemaal in de bestreden beslissing werd vermeld, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de individuele situatie van verzoeker wel degelijk werd beoordeeld.

Voorts kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij erop alludeert dat uit de chronologie van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld een de-escalatie zou blijken, wel in tegendeel. De meest recent gepleegde feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, zijn de meest zwaarwichtige.

Waar verzoeker erop wijst dat op de datum van de bestreden beslissing meer dan vijftien maanden waren verstreken sinds de laatste feiten die aanleiding gaven tot een veroordeling (23 februari 2023) en sinds de laatste uitspraak (23 april 2025), zonder dat enig element in het administratieve dossier melding maakt van enig nieuw feit, incident of tuchtrapport dat zich in die tussentijd heeft voorgedaan, ook niet tijdens de detentieperiode van verzoeker, toont hij daarmee niet aan dat de verwerende partij ten onrechte van oordeel zou zijn dat er thans geen actueel gevaar meer zou bestaan voor een toekomstige schending van de openbare orde. Verzoeker zat reeds in de gevangenis sedert 21 juni 2023 en in het licht van de opeenvolgende veroordelingen die hij heeft opgelopen is het feit dat hij in detentie geen nieuwe feiten zou hebben gepleegd geen tegenindicatie voor het gevaar op recidive. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij hierover uitgebreider had moeten motiveren dan zij heeft gedaan in de bestreden beslissing of een nader onderzoek had moeten doen naar zijn actuele gedrag.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat, gelet op de maatschappelijke ernst van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld en hun herhalend karakter, kan worden afgeleid “dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden” of dat zij daarover niet afdoende heeft gemotiveerd. Hij maakt dus niet aannemelijk dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze rechtsgronden volstaan om respectievelijk de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek inzake de overige rechtsgronden, die dus overtollig zijn geworden.

Verder moet nog worden vastgesteld dat verzoeker voor wat betreft zijn kritiek op de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing en het feit dat hierin wordt verwezen naar het openbare ordemotief conform artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet verwijst naar wat hiervoor reeds werd beoordeeld en geen bijkomende argumenten aanbrengt. Ook de Raad kan dus volstaan met wat hierover reeds werd gesteld.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van de verdediging en het hoorrecht als algemene beginselen van Unierecht, van de artikelen 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt dat hij uitsluitend werd gehoord op 27 maart 2026, dus meer dan 4 maanden voor het nemen van de bestreden beslissing, en dat dit gehoor plaatsvond vooraleer hij een verzoek om internationale bescherming indiende en vooraleer de beslissing over dit verzoek werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Verzoeker heeft later niet meer de mogelijkheid gehad om zijn actuele familiale situatie in Griekenland, de concrete gevolgen van een verwijdering, zijn gedrag nadat hij de strafbare feiten had gepleegd en zijn actuele vrees toe te lichten en te laten gelden ten aanzien van de verwerende partij, zo stelt hij. Deze elementen, waarvan sommige pertinent zijn voor de beoordeling van de openbare orde-problematiek, het familieleven en het risico bij een terugkeer, zijn van aard om de bestreden beslissing en de modaliteiten ervan te beïnvloeden zodat de schending van het hoorrecht niet slechts een formele grief is.

3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing werd gehoord, zowel in kader van zijn verzoek om internationale bescherming als in het kader van de intentie van de verwerende partij om over te gaan tot de thans bestreden beslissing. Het gegeven dat dit laatste gehoor reeds plaatsvond op 27 maart 2026, en dus een aantal maanden eerder, houdt op zich niet in dat verzoekers hoorrecht zou zijn geschonden. Verzoeker moet aantonen dat dit gehoor niet is verlopen volgens de regels van de kunst of dat er zich sedertdien nog ontwikkelingen hebben voorgedaan die een wezenlijke invloed zouden hebben gehad op het besluitvormingsproces. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Zoals hiervoor al is gebleken en hierna nog zal blijken, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat, mocht hij nog zijn gehoord vlak voor de bestreden beslissing, de verwerende partij zich zou hebben onthouden van het nemen van de bestreden beslissing of de inhoud ervan anders zou zijn geweest.

3.2.3. Het tweede middel, dat geen ruimere draadwijdte heeft dan wat hiervoor werd beoordeeld, kan niet worden aangenomen.

3.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het non-refoulementbeginsel, de artikelen 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen wat volgt:

« Que l'interdiction résultant de l'article 3 CEDH revêt un caractère absolu ; qu'avant de procéder à tout éloignement, l'autorité est tenue de soumettre l'ensemble des éléments révélant un risque réel à un examen autonome, rigoureux et actuel.

Que la Cour européenne des droits de l'homme exige une évaluation ex nunc du risque et, lorsque l'autorité a connaissance d'éléments de risque, un examen d'office de ceux-ci : C.E.D.H., F.G. c. Suède [GC], 23 mars 2016, §§ 127 et 156 à 158 ; M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC], 21 janvier 2011, §§ 293 et 388 ; J.K. et autres c. Suède [GC], 23 août 2016, §§ 113 à 115.

Qu'en l'espèce, la décision attaquée se borne essentiellement à rappeler le refus du CGRA du 2 juillet 2026, l'absence de recours introduit contre cette décision et l'appréciation négative portée sur la crédibilité du récit du requérant ; qu'elle ne contient aucune analyse propre des craintes précises invoquées, aucune identification détaillée des motifs décisifs retenus par le CGRA, aucune information actualisée sur la situation prévalant au Maroc et aucun examen de circonstances nouvelles ou distinctes pertinentes au stade de l'éloignement.

Que l'examen de la demande de protection internationale et la décision d'exécuter matériellement un éloignement n'ont pas le même objet ; que la partie défenderesse demeure tenue de procéder à son propre examen à la date de sa décision, sans pouvoir se limiter à la seule référence au résultat de la procédure d'asile, insuffisance encore aggravée par l'absence de toute nouvelle audition du requérant postérieurement au refus du CGRA.

Qu'en tout état de cause, le dossier administratif doit permettre au Conseil d'exercer pleinement son contrôle ex nunc ; qu'en cas de doute sur le respect du principe de non-refoulement ou des articles 2 et 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'article 2.31, § 4, de la loi du 17 juin 2026 relative au Conseil du Contentieux des Étrangers impose au juge de suspendre tous les effets de la décision de retour. »

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) biedt een analoge bescherming.

Inzake artikel 3 van het EVRM, heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoeker in goede gezondheid verkeert en verder het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 22.04.2026 bij het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna CGVS). Deze weigerde op 02.07.2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen. Het verzoek werd als kennelijk ontvankelijk beschouwd. Betrokkene diende hiertegen geen beroep in. Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat het CGVS vaststelt dat betrokkene talloze kansen miste om mogelijke asielmotieven uit de doeken te doen, maar dat dit niet werd gedaan, bevestigd voor het CGVS dat het relaas dat betrokkene brengt als bedrieglijk kan worden beschouwd. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM."

Verzoeker betoogt in essentie dat de bescherming onder artikel 3 van het EVRM absoluut is en de verwerende partij zich niet mag steunen op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) maar een eigen onderzoek moet voeren op het moment dat zij de bestreden beslissing neemt, temeer nu het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) en het besluit tot daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsbeslissing niet hetzelfde doel hebben enerzijds, en verzoeker na de afwijzing van zijn VIB niet meer door de verwerende partij werd gehoord terwijl een ex-nuncbeoordeling nodig is anderzijds.

In de beslissing van 2 juli 2026 betreffende het VIB dat verzoeker had ingediend werden zijn asielmotieven onderzocht. De CGVS heeft vastgesteld dat Marokko bij koninklijk besluit van 3 december 2025 werd aangewezen als een veilig land van herkomst en dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk

heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij zich wel degelijk kon verlaten op de in het kader van verzoekers VIB beoordeelde elementen, zonder dat zij zelf nog een bijkomend onderzoek moest doen inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Dat onderzoek had, zoals uit het voorgaande blijkt, immers recent nog plaatsgevonden. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, en deze bepaling stemt ook inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) (oud) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker betoogt dan wel dat er een ex nunc-onderzoek nodig is en dat hij nadat de beslissing van de CGVS werd genomen niet meer werd gehoord, maar hij brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou blijken dat de recente beoordeling door de CGVS niet langer actueel zou zijn of anderszins niet zou voldoen op het vlak van het onderzoek naar een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen melding te hebben gemaakt van zijn asielmotieven en de beoordeling daarvan door de CGVS, wijst de Raad erop dat hij niet aantoonde welk belang hij bij deze grief heeft, nu hij kennis heeft van deze motieven middels de betekening van de beslissing van de CGVS en in de mogelijkheid was om *in concreto* aan te tonen waarom deze motieven thans niet langer zouden volstaan in het licht van zijn nakende verwijdering. Verzoeker blijft op dat vlak volledig in gebreke.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, of van het zorgvuldigheidsbeginsel of de formele motiveringsplicht in het licht van deze bepalingen is niet aangetoond. Een schending van het non-refoulementbeginsel is dus evenmin aannemelijk gemaakt.

3.3.3. Het derde middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet gegrond.

3.4.1. Het vierde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24, §2 van het Handvest het Handvest, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet.

Verzoeker betoogt:

« Que le requérant a déclaré, lors de son audition du 27 mars 2026, avoir une épouse et un enfant résidant en Grèce ; que la décision attaquée écarte toutefois la protection de l'article 8 CEDH au seul motif qu'aucun document n'aurait été produit et qu'aucune vie familiale ne serait entretenue » sur le territoire belge ».

Que cette motivation méconnaît l'objet même de l'examen requis : l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose de tenir compte de la vie familiale et de l'intérêt supérieur de l'enfant lors de toute décision d'éloignement, sans limiter cette prise en compte aux seuls membres de la famille présents sur le territoire belge.

Qu'il a été jugé :

« Il ressort de ce qui précède que la lecture du premier acte attaqué ne révèle pas la prise en compte de l'ensemble des éléments de la cause dans l'évaluation par la partie défenderesse de l'existence d'une vie familiale [...] et de la poursuite de cette vie familiale ailleurs que sur le territoire belge » (C.C.E., arrêt n° 332.255 du 5 septembre 2025, X / IIIème ch., point 4.2.1.2.2, p. 23).

« La mise en balance à laquelle a procédé la partie défenderesse [...] n'apparaît pas avoir tenu compte de tous les éléments propres à la situation de la partie requérante, que ce soit au regard de sa vie familiale que dans le cadre de l'appréciation de la menace réelle, actuelle et suffisamment grave qu'elle constitue pour l'ordre public » (C.C.E., arrêt n° 332.255 précité, point 4.2.1.2.3, p. 24).

Qu'il appartenait à la partie défenderesse de vérifier l'âge de l'enfant du requérant, le statut de séjour de son épouse et de son enfant en Grèce, la réalité des contacts maintenus et les conséquences concrètes d'un renvoi au Maroc sur la relation parent-enfant ; que le défaut allégué de pièces ne pouvait justifier l'abandon de tout examen, sans même une question complémentaire, alors surtout que le requérant n'avait plus été entendu depuis le 27 mars 2026.

Que la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme impose une appréciation individualisée tenant compte de la nature et de la gravité des infractions commises, du temps écoulé depuis lors, du comportement ultérieur de l'intéressé, de la solidité des liens familiaux, de l'intérêt des enfants concernés et de la possibilité concrète de poursuivre la vie familiale ailleurs : Boultif c. Suisse, 2 août 2001, § 48 ; Üner c. Pays-Bas [GC], 18 octobre 2006, §§ 57-58 ; Maslov c. Autriche [GC], 23 juin 2008, §§ 68-76 ; qu'une telle mise en balance fait ici totalement défaut. »

3.4.2. In de bestreden beslissing wordt, in het kader van het onderzoek zoals opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij een vrouw en kind zou hebben in Griekenland, maar wordt erop gewezen dat hij geen kinderen, duurzame relatie of familie heeft in België zodat vastgesteld kan worden dat verzoeker geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op Belgisch grondgebied.

Verzoeker betoogt dat deze motivering voorbijgaat aan het eigenlijke doel van het vereiste onderzoek: artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 schrijft voor dat bij elke verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind, zonder dat deze afweging beperkt blijft tot uitsluitend de gezinsleden die zich op het Belgische grondgebied bevinden. De verwerende partij had één en ander moeten nagaan.

Wie zich beroept op een gezinsleven of een minderjarig kind dat hij beschermd wil zien, moet in eerste instantie het bestaan daarvan aantonen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat het administratief dossier geen enkel stuk bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker een vrouw en kind heeft in Griekenland, en dat bij het verzoekschrift evenmin enig begin van bewijs ter zake wordt bijgebracht. Verzoeker toont dus niet met concrete elementen aan dat hij een gezinsleven zou hebben in Griekenland, en heeft geen belang bij zijn verdere uiteenzetting die dat beweerd gezinsleven als uitgangspunt heeft. Dat de verwerende partij een verder onderzoek had moeten doen naar zijn blote bewering over het hebben van een gezin in Griekenland kan niet worden bijgetreden.

3.4.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3.5. Geen van de aangevoerde middelen zijn gegrond. Het beroep moet dus worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

A. WIJNANTS